

брата и сестри. Но ти си ми по-скъпъ отъ братъ. Защо? Можеби обичамъ прямотата на взора ти, чистото ти юношеско сърдце... Кой знае. У насъ тъй рѣдко се срѣщатъ такива мъже. Азъ нѣмамъ нито единъ искренъ приятелъ въ Визансъ, Иваница. Знамъ, че всѣки задъ гърба ми плете интриги, присмива се, завижда... А днесъ ще бѣдешъ на обѣдъ у дома. Игритѣ сж следъ пладне.

Предъ тѣхъ се издигаше огромниятъ дворецъ на Ка-ламодиосовци.

Отидоха въ Хиподрома по-рано, за да си взематъ хубави мѣста. Когато приближиха Августейона, единъ гласъ ги накара да се обърнатъ. Адрианъ съ широки крачки бързаше да ги настигне.

— Слава Богу, днесъ страторътъ Хризъ ще ме отмѣня. Мога ли да дойда съ васъ? Предпочитамъ да си платя, отколкото да стоя като статуя въ императорската ложа. Човѣкъ не може да си обърне очитѣ... А има какво да се гледа!

Великолепниятъ площадъ изви предъ смаянитѣ имъ очи — които сякашъ за пръвъ пътъ го виждаха, безъ да могатъ да се наситятъ на неизказаната му хубостъ — своята могъща колонада, исполинската снага на Света София, мраморитѣ на Свещения дворецъ, огромната статуя на Юстиниана, величествения входъ на ТО ПИ. Защото наистина Хиподромътъ приличаше на гръцката буква ПИ.

— Този е най-хубавиятъ площадъ на свѣта! — възкликна възторжено страторътъ.

Иваница го изгледа. Гнѣвъ и мъжа пламнаха въ гърдитѣ му. Не, той мразѣше този градъ, мразѣше го съ всичкитѣ му безбройни очарования и примамки, мразѣше ленивата страсть, която се носѣше изъ въздуха му, лицемѣрния звънъ на сребърнитѣ му камбани, измамата, която свѣткаше отъ всѣки жгълъ. Дълго сдържаната болка се излѣ въ потокъ отъ смѣли неразумни слова.

— Хубавъ е Визансъ, страторе, но това е хубостъ на смъртъ и пагуба. По-обичамъ нашитѣ дървени бордеи, предъ мрамора на вашитѣ къщи. Защото по-важно е духътъ на племето да бѣде якъ, а не камъкътъ на дворцитѣ.